

ยุทธศาสตร์ระเบียงเศรษฐกิจภาคตะวันออกกับการพัฒนาอย่างยั่งยืน*

EASTERN ECONOMIC CORRIDOR STRATEGY
AND SUSTAINABLE DEVELOPMENT

วรพจน์ ก้องเสนาะ

Worapot Kongsanoh

มหาวิทยาลัยมหาจุฬาลงกรณราชวิทยาลัย วิทยาลัยสงฆ์ชลบุรี

Mahachulalongkornrajavidyalaya University Chonburi Buddhist College

Corresponding Author E-mail: Saokum.sai@mcu.ac.th

บทคัดย่อ

บทความนี้มีวัตถุประสงค์ คือ 1. ศึกษาสภาพแวดล้อมภายในและภายนอกของ
ระเบียงเศรษฐกิจภาคตะวันออกกับการพัฒนาอย่างยั่งยืน 2. ศึกษายุทธศาสตร์ระเบียน
เศรษฐกิจภาคตะวันออกกับการพัฒนาอย่างยั่งยืน 3. นำเสนอยุทธศาสตร์ระเบียงเศรษฐกิจ
ภาคตะวันออกกับการพัฒนาอย่างยั่งยืน การวิจัยใช้วิธีผสมผสานคือ เชิงปริมาณและเชิง
คุณภาพ กลุ่มเป้าหมาย ผู้บริหารส่วนราชการ ผู้นำชุมชน และประชาชน ในจังหวัดชลบุรี

ผลการวิจัยพบว่า 1. ต้องมีการกำหนดยุทธศาสตร์การพัฒนาพื้นที่ ตั้งแต่เริ่มต้น
และระหว่างดำเนินโครงการและรับฟังความเห็นของประชาชน 2. ต้องดำเนินการอย่าง
บูรณาการทั้งภาครัฐ ภาคเอกชน เพื่อให้เกิดการยอมรับและให้การสนับสนุน 3. การกำหนด
นโยบายที่ชัดเจน ให้เป็นอุตสาหกรรมอย่างยั่งยืน องค์ความรู้ใหม่ คือ ประชาชนได้รับการ
ยกระดับคุณภาพชีวิต ด้านเศรษฐกิจ ด้านโครงสร้างพื้นฐานคมนาคม และด้านการพัฒนา
เมือง

คำสำคัญ: ยุทธศาสตร์; ระเบียงเศรษฐกิจ; การพัฒนาอย่างยั่งยืน

Abstract

This article has objectives: 1 . Study the internal and external
environment of the Eastern Economic Corridor and sustainable development,
2 . Study the Eastern Economic Corridor strategy and sustainable
development, 3 . Present the Eastern Economic Corridor strategy and

* Received February 3, 2024; Revised April 21, 2024; Accepted April 23, 2024

sustainable development. The research uses a combination of quantitative and qualitative approaches. Target audience Government executives, community leaders and people in Chonburi province.

The results of the research show that: 1. An area development strategy must be formulated from the beginning and during the project implementation and public opinion must be heard. 2. It must be implemented in an integrated manner by both the government and the private sector to achieve recognition and support. 3. Setting clear policies to make the industry sustainable the new body of knowledge is that the quality of life of the people has been improved. Transportation infrastructure and urban development

Keywords: Strategy; Economic Corridors; Sustainable Development

บทนำ

จังหวัดชลบุรี เป็นจังหวัดที่มีระบบเศรษฐกิจและศักยภาพสูงระดับประเทศ โดยมีมูลค่าผลิตภัณฑ์มวลรวม (GPP) 1,059,797 ล้านบาท คิดเป็นสัดส่วนร้อยละ 43.44 ของผลิตภัณฑ์มวลรวมของกลุ่มจังหวัดภาคตะวันออก 1 (จังหวัด EEC) และคิดเป็นสัดส่วนร้อยละ 6.27 ของผลิตภัณฑ์มวลรวมของประเทศ อยู่ในลำดับที่ 3 รองจากจังหวัดระยอง และกรุงเทพมหานคร โดย GPP ของจังหวัดชลบุรี ปี 2562 ขยายตัวจากปีก่อนร้อยละ 3.82 เป็นผลมาจากการเพิ่มขึ้นของภาคนอกการเกษตร ซึ่งมีสัดส่วนร้อยละ 98.28 ส่วนภาคการเกษตร มีสัดส่วนร้อยละ 1.72 ผลิตภัณฑ์จังหวัดต่อหัวประชากร ปี 2562 เท่ากับ 571,234 บาทต่อปี เป็นอันดับ 3 ของประเทศ รองจากจังหวัดระยอง และกรุงเทพมหานคร โครงสร้างเศรษฐกิจหลักอยู่ในภาคอุตสาหกรรมสาขาการผลิต ซึ่งมีอัตราการเพิ่มขึ้นอย่างต่อเนื่องจากการขยายตัวตามนโยบายเขตพัฒนาพิเศษภาคตะวันออก (EEC) และส่งผลต่อมูลค่าผลิตภัณฑ์มวลรวมสาขาอื่น ๆ ที่มีส่วนเกี่ยวเนื่องสถานการณ์การแพร่ระบาดของโรคติดเชื้อไวรัสโคโรนา 2019 (COVID-19) ในปี พ.ศ. 2563 ต่อเนื่องถึงปี พ.ศ. 2564 (กระทรวงทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อม, 2565)

เศรษฐกิจในเดือนมกราคม 2566 มีสัญญาณขยายตัวจากเดือนเดียวกัน ของปีก่อน โดยขยายตัวจากด้านอุปทาน โดยด้านอุปทานขยายตัวจากภาคอุตสาหกรรม ภาคบริการ และภาคเกษตรกรรม ขณะที่ด้านอุปสงค์หดตัว จากการใช้จ่ายภาครัฐ ส่วนการบริโภค

ภาคเอกชน และการลงทุนภาคเอกชนขยายตัว และสำหรับเสถียรภาพ เศรษฐกิจจังหวัด อัตราเงินเฟ้อและการจ้างงานขยายตัว เศรษฐกิจด้านอุปทาน (การผลิต) พบว่าขยายตัว จากเดือนเดียวกันของปีก่อน สะท้อนจากดัชนีผลผลิตภาคอุตสาหกรรม ขยายตัวร้อยละ 0.1 เมื่อเทียบกับเดือนเดียวกัน ของปีก่อน พิจารณาจากจำนวนทุนจดทะเบียนและโรงงาน อุตสาหกรรม ส่วนหนึ่งจากการขยายกิจการของโรงงานอุตสาหกรรม ดัชนี ผลผลิตภาค บริการขยายตัวร้อยละ 21.2 เมื่อเทียบกับเดือนเดียวกันของปีก่อน จากการจัดกิจกรรม ส่งเสริมการท่องเที่ยวของภาครัฐและเอกชนอย่างต่อเนื่อง และการเปิดรับนักท่องเที่ยว ต่างชาติเดินทางเข้าประเทศได้สะดวกมากขึ้น ส่งผลให้จำนวนนักท่องเที่ยวทั้งชาวไทยและ ชาวต่างประเทศเพิ่มขึ้น และดัชนีผลผลิตภาค เกษตรกรรม ขยายตัวร้อยละ 13.2 เมื่อเทียบ กับเดือนเดียวกันของปีก่อน (จังหวัดชลบุรี, 2566)

เรื่องการดึงดูดนักลงทุนต่างชาติให้เข้ามาลงทุนในพื้นที่อีอีซี ซึ่งภาครัฐมองว่าจะส่ง ผลบวกไม่เพียงแต่ในพื้นที่อีอีซีเท่านั้น แต่ยังกระจายไปยังพื้นที่ใกล้เคียง และภาพรวมของ ประเทศไทย เศรษฐกิจไทยมีโอกาสที่จะขยายตัวจากการลงทุนใหม่ ๆ ในอีอีซีความยืดหยุ่น เรื่องการเข้ามาของคนต่างด้าว โดยเฉพาะคนต่างด้าวที่มีทักษะความสามารถ ความ เชื่อว่าชาวยุโรปจะส่งผลบวกให้กับประเทศ ดังนั้น ผู้วิจัยจึงสนใจที่จะศึกษา การพัฒนาระบบ เศรษฐกิจของจังหวัดชลบุรีอย่างยั่งยืน ซึ่งส่งผลต่อกิจกรรมทางเศรษฐกิจเป็นวงกว้าง ทั้งผู้ ประกอบกิจการและลูกจ้างและรายได้จากการท่องเที่ยว

วัตถุประสงค์การวิจัย

1. เพื่อศึกษาสภาพแวดล้อมภายในและภายนอกของระเบียบเศรษฐกิจภาค ตะวันออกกับการพัฒนาอย่างยั่งยืนในพื้นที่จังหวัดชลบุรี
2. เพื่อศึกษายุทธศาสตร์ระเบียบเศรษฐกิจภาคตะวันออกกับการพัฒนาอย่างยั่งยืน ในพื้นที่จังหวัดชลบุรี
3. เพื่อนำเสนอยุทธศาสตร์ระเบียบเศรษฐกิจภาคตะวันออกกับการพัฒนาอย่าง ยั่งยืนในพื้นที่ จังหวัดชลบุรี

วิธีดำเนินการวิจัย

1. รูปแบบการวิจัย

การวิจัยครั้งนี้ใช้วิธีผสมผสานคือ เชิงปริมาณและเชิงคุณภาพ ศึกษาข้อมูลเอกสาร และงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง การจัดสมดุทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อมบนพื้นฐาน

ระเบียบเศรษฐกิจภาคตะวันออก แผนแม่บทกระทรวงทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อม
ศึกษาภาคีเครือข่ายด้านสิ่งแวดล้อมในประเทศไทย

2. ประชากร กลุ่มตัวอย่าง และผู้ให้ข้อมูลสำคัญ

2.1 ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง ทำการสำรวจความคิดเห็นของประชาชนในพื้นที่
11 อำเภอ จังหวัดชลบุรี จากกลุ่มตัวอย่าง จำนวน 400 คน

2.2 กลุ่มเป้าหมาย ผู้ให้ข้อมูลสำคัญ การสัมภาษณ์ผู้บริหารส่วนราชการ
ปลัดอำเภอ และผู้นำชุมชน จำนวน 31 คน สัมภาษณ์และสนทนากลุ่มร่วมกับประชาชนใน
ระดับอำเภอ จำนวน 22 คน

3. เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

3.1 แบบสอบถาม แบ่งออกเป็น 3 ตอน 1. ข้อมูลพื้นฐานส่วนบุคคล จำนวน 5
ข้อ 2. ยุทธศาสตร์ระเบียบเศรษฐกิจภาคตะวันออกกับการพัฒนาอย่างยั่งยืนในพื้นที่ จังหวัด
ชลบุรี จำนวน 40 ข้อ 3. ความคิดเห็นและข้อเสนอแนะเพิ่มเติม ยุทธศาสตร์ระเบียบ
เศรษฐกิจภาคตะวันออกกับการพัฒนาอย่างยั่งยืน

3.2 แบบสัมภาษณ์มีโครงสร้าง เทปบันทึกเสียง และจดบันทึกในรายละเอียด
เพิ่มเติมลงในสมุดบันทึก

4. การเก็บรวบรวมข้อมูล

การวิจัยเชิงปริมาณ การเก็บรวบรวมข้อมูล ใช้วิธีในการลงพื้นที่ด้วยตนเองและ
ผู้ช่วยงานวิจัยในการรวบรวมข้อมูล การวิจัยเชิงคุณภาพ การเก็บรวบรวมข้อมูล โดยการ
ติดต่อ นัดหมาย วันเวลา ขอบพบผู้ให้สัมภาษณ์ในการเก็บรวบรวมข้อมูล ได้รับความร่วมมือ
เป็นอย่างดี

5. การวิเคราะห์ข้อมูล และสถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล

การวิจัยเชิงปริมาณ การวิเคราะห์ข้อมูล นำข้อมูลกลับคืนมาตรวจทาน คัดแยก
ข้อมูลเป็นหมวดหมู่ จดบันทึกสภาพทั่วไปของแบบสอบถามครบตามจำนวน นำไป
วิเคราะห์ข้อมูลด้วยโปรแกรมคอมพิวเตอร์ การวิจัยเชิงคุณภาพ การวิเคราะห์ข้อมูล
ประมวลผลข้อมูลจากการสัมภาษณ์ นำมาวิเคราะห์ สังเคราะห์เพื่อให้เห็นแนวทางการจัด
ยุทธศาสตร์ระเบียบเศรษฐกิจภาคตะวันออกกับการพัฒนาอย่างยั่งยืนในพื้นที่ จังหวัดชลบุรี

ผลการวิจัย

จากข้อมูลทั่วไปของผู้ตอบแบบสอบถาม พบว่า กลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่เป็นเพศชาย
ส่วนใหญ่อายุ ระหว่าง 41-50 ปี ส่วนใหญ่สำเร็จการศึกษาระดับมัธยมศึกษาตอนปลาย/

ปวช. และส่วนใหญ่มีอาชีพเกษตรกรรม และรับรู้ข่าวสารทางโทรทัศน์ ซึ่งทำให้ทราบถึงสถานะภาพรวม ของผู้ตอบแบบสอบถามว่ามีลักษณะทั่วไปเป็นอย่างไร ที่ส่งผลต่อการศึกษายุทธศาสตร์ระบียงเศรษฐกิจภาคตะวันออกกับการพัฒนาอย่างยั่งยืน ในจังหวัดชลบุรี

ตารางที่ 1 ค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน และระดับความคิดเห็นของประชากรโดยรวม

ยุทธศาสตร์ระบียงเศรษฐกิจภาคตะวันออกกับการพัฒนาอย่างยั่งยืน	ระดับการพัฒนา		
	$\bar{X}$	S.D.	แปลผล
1. การพัฒนาสภาพแวดล้อม	4.03	.512	มาก
2. การพัฒนาทรัพยากรดิน	4.51	.432	มากที่สุด
3. การพัฒนาทรัพยากรแร่	4.05	.424	มาก
4. การพัฒนาทรัพยากรป่าไม้	4.31	.354	มากที่สุด
5. การพัฒนาทรัพยากรน้ำ	4.23	.300	มากที่สุด
6. การพัฒนาทรัพยากรทางทะเลและชายฝั่ง	4.24	.368	มากที่สุด
7. การพัฒนาความหลากหลายทางชีวภาค	4.22	.307	มากที่สุด
8. การพัฒนาทรัพยากรอากาศและมลพิษ	4.31	.336	มากที่สุด
ค่าเฉลี่ย	4.24	.188	มากที่สุด

จากตารางที่ 1 พบว่า ยุทธศาสตร์ระบียงเศรษฐกิจภาคตะวันออกกับการพัฒนาอย่างยั่งยืนในจังหวัดชลบุรี โดยภาพรวมทั้ง 8 ด้าน อยู่ในระดับมากที่สุด โดยมีค่าเฉลี่ย 4.24 เมื่อพิจารณาเป็นรายด้าน พบว่า การพัฒนาทรัพยากรดิน อยู่ในระดับมากที่สุด โดยมีค่าเฉลี่ย 4.51 รองลงมา การพัฒนาทรัพยากรป่าไม้ และการพัฒนาทรัพยากรอากาศและมลพิษ อยู่ในระดับมากที่สุด โดยมีค่าเฉลี่ย 4.31 การพัฒนาทรัพยากรทางทะเลและชายฝั่ง อยู่ในระดับมากที่สุด โดยมีค่าเฉลี่ย 4.24 การพัฒนาทรัพยากรน้ำ อยู่ในระดับมากที่สุด โดยมีค่าเฉลี่ย 4.23, การพัฒนาความหลากหลายทางชีวภาค ในระดับมากที่สุด โดยมีค่าเฉลี่ย 4.22, การพัฒนาทรัพยากรแร่ อยู่ในระดับมาก โดยมีค่าเฉลี่ย 4.05 และ การพัฒนาสภาพแวดล้อม อยู่ในระดับมาก โดยมีค่าเฉลี่ย 4.03 ตามลำดับ

1. สภาพแวดล้อมภายในและภายนอกของระบียงเศรษฐกิจภาคตะวันออกกับการพัฒนาอย่างยั่งยืนพื้นที่ใน จังหวัดชลบุรี นับว่าเป็นจุดยุทธศาสตร์ที่ดี ด้วยพื้นที่ที่สามารถเชื่อมโยงภูมิภาคเอเชียตะวันออกและภูมิภาคเอเชียใต้ ด้วยการคมนาคมผ่านเส้นทางได้อย่างสะดวก การที่จะพัฒนาระบียงเศรษฐกิจภาคตะวันออกอย่างยั่งยืนนั้น เพื่อความสามารถในการแข่งขันและขับเคลื่อนเศรษฐกิจของไทยให้เติบโตได้ในระยะยาว

จำเป็นต้องจะมีการวางแผน หรือกำหนดยุทธศาสตร์การพัฒนาพื้นที่ ซึ่งหมายถึง การพัฒนาพื้นที่อุตสาหกรรมเพื่อสร้างรายได้ให้ประเทศชาติ ควบคู่ไปกับการพัฒนาคุณภาพชีวิต การรักษาสมดุลทางธรรมชาติและสิ่งแวดล้อม ตลอดจนพัฒนาเศรษฐกิจชุมชนและสังคมในพื้นที่ ให้เติบโตและยั่งยืนควบคู่กันไปหรือการพัฒนาที่ก่อให้เกิดความสมดุลทั้ง 3 มิติ คือ เศรษฐกิจ สังคม และสิ่งแวดล้อม การส่งเสริมการมีส่วนร่วมของประชาชน เป็นกลไกสำคัญในการขับเคลื่อนยุทธศาสตร์การพัฒนาพื้นที่ EEC โดยต้องเริ่มจากการให้ข้อมูลที่ถูกต้อง ในประเด็นทิศทางการพัฒนา ให้มีการร่วมแสดงความคิดเห็นในการพัฒนา ร่วมติดตามและตรวจสอบการดำเนินโครงการ ตั้งแต่เริ่มต้นและระหว่างดำเนินโครงการ รวมทั้งเฝ้าระวังผลกระทบต่อทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อมในพื้นที่ ทั้งนี้ การส่งเสริมการมีส่วนร่วม และรับฟังความเห็นของประชาชนในพื้นที่ จะเป็นการสร้างความไว้วางใจและความเชื่อมั่นของประชาชนในพื้นที่ว่าการพัฒนาต่าง ๆ จะไม่ส่งผลกระทบต่อความเป็นอยู่ของประชาชนการแก้ไขปัญหาทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อมในพื้นที่ EEC ต้องดำเนินการอย่างบูรณาการของภาครัฐ ภาคเอกชน และประชาชน โดยต้องการทำความเข้าใจแก่ภาคส่วนต่าง ๆ ถึงความสำคัญของการร่วมมือกันในการบริหารจัดการทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อม และสร้างความเข้าใจในบทบาทของตนเอง เพื่อให้การดำเนินงานมีความสอดคล้องกันและกัน เพื่อส่งเสริมและสนับสนุนให้การบริหารจัดการทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อมเป็นไปอย่างมีประสิทธิภาพ

2. ศึกษายุทธศาสตร์ระบียงเศรษฐกิจภาคตะวันออกกับการพัฒนาอย่างยั่งยืนในพื้นที่ จังหวัดชลบุรี ยุทธศาสตร์ระบียงเศรษฐกิจภาคตะวันออกกับการพัฒนาอย่างยั่งยืน โดยมีแนวทางการพัฒนา 1. พัฒนาอุตสาหกรรมเป้าหมายที่ใช้เทคโนโลยีขั้นสูง เป็นมิตรกับสิ่งแวดล้อมและสอดคล้องกับศักยภาพของพื้นที่ พร้อมกับเร่งรัดการแก้ปัญหาสิ่งแวดล้อมในพื้นที่ให้เกิดผลในทางปฏิบัติ 2. พัฒนาโครงสร้างพื้นฐานการขนส่งเชื่อมโยงพื้นที่เศรษฐกิจที่มีศักยภาพ รองรับกลุ่มอุตสาหกรรมเป้าหมายและเชื่อมโยงสู่ตลาดโลก 3. พัฒนาระบบสาธารณูปโภคและสาธารณูปการ โครงสร้างพื้นฐานและบริการทางสังคม และสิ่งแวดล้อมที่ได้มาตรฐาน เพื่อยกระดับคุณภาพชีวิตประชาชน สร้างสมดุลของการพัฒนา และกระจายผลประโยชน์สู่ชุมชน 4. พัฒนาสภาพแวดล้อมเมืองสำคัญของจังหวัดให้เป็นเมืองน่าอยู่ เอื้อต่อการขยายตัวทางเศรษฐกิจและสังคมอย่างมีสมดุล และ 5. ให้สิทธิประโยชน์และการอำนวยความสะดวกเพื่อดึงดูดอุตสาหกรรมเป้าหมาย โดยให้สิทธิประโยชน์แก่นักลงทุนเพิ่มขึ้นจากเดิม และปัจจัยที่ส่งผลสำเร็จต่อการดำเนินงาน ยุทธศาสตร์ระบียงเศรษฐกิจภาคตะวันออกกับการพัฒนาอย่างยั่งยืน คือ การนำระบบ

มาตรฐานการจัดการสิ่งแวดล้อม (ISO 14001: 2015) และระบบมาตรฐานการจัดการอาชีวอนามัยและความปลอดภัย (ISO 45001: 2018) มาใช้ มีการดำเนินงานตามมาตรฐานการปฏิบัติงานเป็นไปตามแผนงาน การติดตามตรวจสอบและประเมินผลการดำเนินงานอย่างต่อเนื่อง มีการส่งเสริมและพัฒนาความรู้ความสามารถและส่งเสริมให้ทุกคนมีจิตสำนึกตระหนักถึงอันตรายและความเสี่ยง และการพัฒนาพื้นที่ระเบียงเศรษฐกิจภาคตะวันออก EEC สู่การเป็นอุตสาหกรรมสีเขียว มีการลงทุนด้านเครื่องจักร ด้านกระบวนการจัดการภายใน การจะผลักดันองค์กรให้ประสบผลสำเร็จในการเป็นองค์กรสีเขียวได้นั้น ปัจจัยอยู่ที่การกำหนดนโยบายที่ชัดเจนและมีการติดตามผลอย่างต่อเนื่อง สังคม มีผลกระทบและมีส่วนสำคัญในการผลักดันให้องค์กรปรับตัวและพัฒนาให้เป็นอุตสาหกรรมสีเขียวอย่างยั่งยืน หากองค์กรไม่ได้รับการยอมรับ การทำธุรกิจก็จะเป็นเรื่องยุ่งยาก การที่บริษัทเป็นองค์กรสีเขียวจะส่งผลดีแก่สังคมและชุมชนรอบองค์กร การเรียนรู้และการเติบโตในปัจจุบันตลาดยังไปในทิศทางการผลิต การใช้สินค้าที่มีความเป็นมิตรต่อสิ่งแวดล้อม การปรับเปลี่ยนองค์กร รวมถึงกระบวนการผลิตให้เป็นสีเขียว นั้น จะช่วยสร้างความเชื่อมั่น ความมั่นใจและความคุ้มค่าให้แก่ลูกค้าได้เป็นอย่างดี ประชาชนได้รับการยกระดับคุณภาพชีวิต อยู่ในสิ่งแวดล้อมเมืองที่ได้มาตรฐานสากล ทรพยากรธรรมชาติได้รับการอนุรักษ์ฟื้นฟู และใช้ประโยชน์อย่างสมดุลเป็นธรรม

3. นำเสนอรูปแบบยุทธศาสตร์ระเบียงเศรษฐกิจภาคตะวันออกกับการพัฒนาอย่างยั่งยืนในพื้นที่ จังหวัดชลบุรี รูปแบบยุทธศาสตร์ระเบียงเศรษฐกิจภาคตะวันออกกับการพัฒนาอย่างยั่งยืนในพื้นที่ จังหวัดชลบุรี ควรพัฒนางานองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นในเขต จังหวัดชลบุรี ประกอบด้วย 6 ยุทธศาสตร์ ดังนี้ 1. การพัฒนาโครงสร้างพื้นฐาน สาธารณูปโภค 1. พัฒนาประปาชุมชนที่สะอาด พอเพียง และมีคุณภาพ 2. จัดการแหล่งน้ำ ให้เพียงพอ เพื่อเป็นต้นทุนใช้ในด้านเกษตร อุตสาหกรรม อุปโภคบริโภค และการท่องเที่ยว 3. พัฒนาถนน สะพาน ให้ได้มาตรฐาน โดยให้องค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นมีส่วนร่วม 4. ปรับปรุงเครือข่ายเส้นทางคมนาคม ความเชื่อมโยงสู่การพัฒนาด้านเศรษฐกิจการท่องเที่ยวและการเข้าสู่ประชาคมอาเซียน 5. พัฒนาระบบจราจร และความปลอดภัยบนท้องถนน 6. พัฒนาระบบไฟฟ้า 7. ส่งเสริมและพัฒนาขนส่งมวลชน 8. พัฒนาระบบโทรศัพท์ และอินเทอร์เน็ตความเร็วสูง 9. พัฒนาระบบผังเมือง และงานการควบคุมอาคาร 10. พัฒนาโครงสร้างพื้นฐาน สู่การเปลี่ยนแปลงทางนวัตกรรม 2. การส่งเสริมวัฒนธรรม และการท่องเที่ยวสู่นวัตกรรมวิถีใหม่ 1. พัฒนารูปแบบวัฒนธรรมและการท่องเที่ยวเชิงอนุรักษ์โดยชุมชนมีส่วนร่วมจัดการและสร้างจุดเด่นที่เอื้อต่อการท่องเที่ยว 2. กำหนดโซน

รูปแบบท่องเที่ยวและบุคลากรท่องเที่ยว ภาคีทุกภาคส่วนที่เกี่ยวข้องกับการท่องเที่ยว โดยมีแผนที่ชัดเจนร่วมกัน 3. ยกระดับภูมิปัญญาท้องถิ่น วัฒนธรรมให้เชื่อมโยงกับการท่องเที่ยว และคงเอกลักษณ์ชุมชน 4. พัฒนาอุตสาหกรรมการท่องเที่ยวของท้องถิ่นให้ได้มาตรฐาน 5. ส่งเสริมศักยภาพผู้ประกอบการในการให้บริการด้านการท่องเที่ยว 6. ส่งเสริมวัฒนธรรม ประเพณีขององค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นให้ยั่งยืน 7. ส่งเสริมศาสนาและวัฒนธรรมของท้องถิ่นให้คงอยู่และยั่งยืน 8. พัฒนานวัตกรรมด้านการท่องเที่ยวสู่ความเป็นเมืองอัจฉริยะ 3. การพัฒนาเกษตร อุตสาหกรรมให้ได้มาตรฐาน 1. ยกระดับความรู้ ทักษะด้านการเกษตร และประยุกต์ใช้เทคโนโลยีนวัตกรรมที่เหมาะสม 2. เพิ่มมูลค่าสินค้า การเกษตรให้ได้มาตรฐาน รวมกลุ่มวิสาหกิจในการบริการจัดการ 3. พัฒนาเศรษฐกิจพอเพียงที่สอดคล้องกับการบริหารการจัดการจัดสรรน้ำ ระบบนิเวศที่เหมาะสม 4. สร้างความร่วมมือกับผู้ประกอบการในการพัฒนาธุรกิจที่เป็นมิตรกับสิ่งแวดล้อมให้ได้มาตรฐาน 5. พัฒนาเกษตรนวัตกรรมสู่การดำรงชีพที่ยั่งยืน 4. การพัฒนาคุณภาพชีวิตสู่เมืองนวัตกรรม น้อมนำหลักเศรษฐกิจพอเพียง 1. ยกระดับคุณภาพชีวิตผู้ด้อยโอกาส ผู้สูงอายุ ผู้พิการให้มีสวัสดิการที่ดีได้มาตรฐานมีอาชีพทางเลือกที่เหมาะสม 2. ส่งเสริมเด็ก เยาวชนให้มีทักษะชีวิตที่ดี และเพิ่มพื้นที่สร้างสรรค์ที่เหมาะสม 3. ส่งเสริมคุณภาพสินค้า ผลิตภัณฑ์ และความเป็นเอกลักษณ์ของท้องถิ่นสู่ระดับภาค 4. ส่งเสริมและเพิ่มโอกาสการมีงานทำ และมีรายได้เพิ่มมากขึ้น 5. พัฒนาคุณภาพการศึกษาทั้งในและนอกระบบตามอัธยาศัย และยกระดับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของเด็ก เยาวชน โดยให้องค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นมีส่วนร่วม 6. พัฒนาการกีฬาเด็ก เยาวชน ประชาชน พร้อมทั้งจัดหาสถานที่ บำรุงรักษา ซ่อมแซมให้พร้อมสำหรับการรองรับการพัฒนา 7. พัฒนาส่งเสริมสุขภาพอนามัยของประชาชนให้มีคุณภาพชีวิตที่ดี 8. พัฒนาและส่งเสริมการป้องกันและระงับการระบาดของโรคติดต่อ 9. การพัฒนาระบบสวัสดิการสังคมของประชาชน 10. พัฒนาคุณภาพชีวิตผ่านแนวคิดนวัตกรรมอย่างยั่งยืน 11. เสริมสร้างนวัตกรรมที่เข้มแข็งสู่ระบบการศึกษาขั้นพื้นฐาน 12. ส่งเสริมคุณภาพชีวิตผู้สูงวัย ศูนย์นวัตกรรมที่เปลี่ยนแปลง 5. การอนุรักษ์ ปันฟูสิ่งแวดล้อมและพลังงาน 1. พัฒนาระบบการบริหารจัดการขยะ น้ำเสีย และมลภาวะอื่น ๆ ให้มีประสิทธิภาพ 2. ปลูกฝังจิตสำนึกเด็ก เยาวชน และประชาชนให้มีส่วนร่วมในการจัดการสิ่งแวดล้อม/มีเครือข่ายเฝ้าระวังที่ดี 3. อนุรักษ์ ปันฟูทรัพยากรที่ดิน ป่าไม้ ทะเล ชายฝั่ง โดยการจัดการแบบบูรณาการให้คงความอุดมสมบูรณ์ยั่งยืน และส่งเสริมการใช้พลังงานที่เหมาะสม 4. ส่งเสริมเครือข่าย จัดตั้งศูนย์และกลไกเฝ้าระวังเตือนภัยด้านสิ่งแวดล้อมธรรมชาติ 5. นวัตกรรมสีเขียวสู่การจัดการสิ่งแวดล้อมที่ยั่งยืน 6. การบริหารจัดการตาม

หลักธรรมาภิบาลสู่นวัตกรรมสมัยใหม่ 1. พัฒนาทักษะผู้นำ ระบบข้อมูลและยกระดับการวางแผนชุมชนให้เชื่อมโยงกับการพัฒนาท้องถิ่นอย่างต่อเนื่อง 2. พัฒนาหน่วยงานศักยภาพบุคลากรท้องถิ่นให้มีทักษะ เชี่ยวชาญเฉพาะทางและสามารถประยุกต์ความรู้ในการปฏิบัติงานที่มีประสิทธิภาพ 3. ส่งเสริมการบริหารจัดการร่วมกับหน่วยงานต่าง ๆ 4. ปรับปรุงสภาพแวดล้อมที่เอื้อต่อการเปลี่ยนแปลงทางนวัตกรรม 5. พัฒนาศักยภาพด้านนวัตกรรมสู่องค์กรที่ทันสมัย 6. พัฒนาองค์กรสู่นวัตกรรมที่ยั่งยืน

อภิปรายผลการวิจัย

ยุทธศาสตร์ระบียงเศรษฐกิจภาคตะวันออกกับการพัฒนาอย่างยั่งยืนในจังหวัดชลบุรี โดยภาพรวมทั้ง 8 ด้าน อยู่ในระดับมากที่สุด โดยมีค่าเฉลี่ย 4.24 เมื่อพิจารณาเป็นรายด้าน พบว่า การพัฒนาทรัพยากรดิน อยู่ในระดับมากที่สุด โดยมีค่าเฉลี่ย 4.51 รองลงมา การพัฒนาทรัพยากรป่าไม้ และการพัฒนาทรัพยากรอากาศและมลพิษ อยู่ในระดับมากที่สุด โดยมีค่าเฉลี่ย 4.31 การพัฒนาทรัพยากรทางทะเลและชายฝั่งอยู่ ในระดับมากที่สุด โดยมีค่าเฉลี่ย 4.24 การพัฒนาทรัพยากรน้ำ อยู่ในระดับมากที่สุด โดยมีค่าเฉลี่ย 4.23 การพัฒนาความหลากหลายทางชีวภาค ในระดับมากที่สุด โดยมีค่าเฉลี่ย 4.22 การพัฒนาทรัพยากรแร่ อยู่ในระดับมาก โดยมีค่าเฉลี่ย 4.05 และ การพัฒนาสภาพแวดล้อม อยู่ในระดับมาก โดยมีค่าเฉลี่ย 4.03 ตามลำดับ 1. สภาพแวดล้อมภายในและภายนอกของระบียงเศรษฐกิจภาคตะวันออกกับการพัฒนาอย่างยั่งยืนในพื้นที่ จังหวัดชลบุรี การแก้ไขปัญหาทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อมในพื้นที่ EEC ต้องดำเนินการอย่างบูรณาการของภาครัฐ ภาคเอกชน ภาคประชาสังคม และประชาชนผู้มีส่วนได้ส่วนเสีย โดยต้องการทำความเข้าใจแก่ภาคส่วนต่าง ๆ เพื่อส่งเสริมและสนับสนุนให้การบริหารจัดการทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อมเป็นไปอย่างมีประสิทธิภาพ ซึ่งสอดคล้องกับผลการศึกษาของชคตตริย ระยะสวัสดิ์ (2559) เรื่อง การจัดการทรัพยากรธรรมชาติเพื่อการพัฒนาพื้นที่ด้วยกระบวนการแบบมีส่วนร่วม พบว่า ในส่วนของกระบวนการจัดการทรัพยากรธรรมชาติด้วยกระบวนการแบบมีส่วนร่วมกับภาคีในพื้นที่ตำบลมะเกลือใหม่ อำเภอสองเนิน จังหวัดนครราชสีมา นั้น พบว่า มีขั้นตอนในการดำเนินงาน จำนวน 8 ขั้นตอน คือการสำรวจทรัพยากรธรรมชาติในพื้นที่ การจัดเวทีประชุมการถ่ายทอดองค์ความรู้ในการจัดการทรัพยากรธรรมชาติ การจัดทำกลยุทธ์การจัดการทรัพยากรธรรมชาติ และการติดตามความก้าวหน้าการนำ กลยุทธ์การจัดการทรัพยากรธรรมชาติไปใช้ประโยชน์ และสอดคล้องกับการศึกษาของณัฐวรรณ สุนทรวิทธิโชติ (2556) เรื่อง การศึกษาสภาพ

ปัญหาสิ่งแวดล้อมในเขตตำบลสามบัณฑิต: กรณีศึกษาปัจจัยที่มีผลต่อการพัฒนาทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อมของประชาชน พบว่า การมีส่วนร่วม การบำรุงรักษามีอิทธิพลต่อการพัฒนาทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อม เมื่อวัดจากการมีส่วนร่วมในกิจกรรมด้านต่าง ๆ ที่เกี่ยวข้องกับการพัฒนาทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อม ได้แก่ การเข้าร่วมกิจกรรมพัฒนาแม่น้ำลำคลอง การชักชวนให้สมาชิกในครอบครัวเข้าร่วมกิจกรรมพัฒนาแหล่งน้ำเนื่องในวันสำคัญ และการเข้าร่วมประชุมกับคณะกรรมการหมู่บ้านในชุมชน พบว่า การบำรุงรักษามีอิทธิพลต่อการพัฒนาทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อมเช่นกัน สำหรับปัจจัยที่ไม่มีอิทธิพล ต่อการพัฒนาทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อมเลย คือ การมีจิตสำนึก ได้แก่ การกำจัดขยะ การกำจัดฟางข้าว การสร้างส้วม การจับสัตว์น้ำ พบว่าการมีจิตสำนึกไม่มีอิทธิพลใด ๆ ต่อการพัฒนาทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อม ในส่วนของกระทรวงทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อม ได้จัดทำแผนสิ่งแวดล้อมในพื้นที่เขตพัฒนาพิเศษภาคตะวันออกอย่างต่อเนื่อง ปัจจุบันได้จัดทำแผนฯ (ระยะที่ 2) พ.ศ. 2565-2569 ดังนั้น สำนักงานทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อมจังหวัด ซึ่งเป็นหน่วยงานที่มีความเชื่อมโยงระหว่างส่วนกลางกับองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น จึงมีหน้าที่ประสาน ให้ความรู้ และเป็นพี่เลี้ยงให้กับองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น และผลักดันให้โครงการที่เป็น Flagship Project ภายใต้แผนฯ มีการดำเนินงานอย่างเป็นรูปธรรม รวมทั้งจะต้องเป็นผู้รวบรวม ติดตามข้อมูล เพื่อจัดส่งให้หน่วยงานส่วนกลาง สำหรับประมวลผล เสนอต่อกลไกในการกำกับดูแลต่อไป สอดคล้องกับ สำนักงานนโยบายและแผนทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อม (2565) มีอำนาจหน้าที่ ข้อ (5) ดำเนินการเกี่ยวกับการวิเคราะห์ผลกระทบสิ่งแวดล้อมที่อาจเกิดขึ้นจากโครงการหรือกิจกรรมของภาครัฐหรือเอกชน ซึ่งมีแนวโน้มที่จะก่อให้เกิดผลเสียต่อคุณภาพสิ่งแวดล้อม ข้อ (6) บริหารงานกองทุนสิ่งแวดล้อมให้มีประสิทธิภาพ เพื่อสนับสนุนนโยบาย แผนและมาตรการ และการจัดการทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อมในทุกภาคส่วน ข้อ (7) เสนอความเห็นเพื่อประกอบการพิจารณาในการกำหนดนโยบาย และแนวทางการบริหารที่ดินและทรัพยากรดิน การวางแผนการถือครองที่ดิน การสงวนและพัฒนาที่ดินเพื่อจัดให้แก่ประชาชน และการสงวนหรือหวงห้ามที่ดินของรัฐ

2. ศึกษายุทธศาสตร์ระยะเป็ยงเศรษฐกิจภาคตะวันออกกับการพัฒนาอย่างยั่งยืนในพื้นที่ จังหวัดชลบุรี สิทธิประโยชน์และการอำนวยความสะดวกเพื่อดึงดูดอุตสาหกรรมเป้าหมาย โดยให้สิทธิประโยชน์แก่นักลงทุนเพิ่มขึ้นจากเดิม อาทิ ยกเว้นภาษีเงินได้นิติบุคคลสูงสุด ลดหย่อนภาษีเงินได้นิติบุคคล ยกเว้นอากรขาเข้าเครื่องจักรและวัตถุดิบ ซึ่ง

สอดคล้องกับผลการศึกษาของณัฐพร ยงวงศ์ไพบูลย์ (2564) รูปแบบการจัดการอุตสาหกรรมเหล็กไทยสู่การเป็นอุตสาหกรรมสีเขียวอย่างยั่งยืน พบว่า มิติที่ 1 มุมมองด้านการเงินมีผลต่อการจัดการอุตสาหกรรมเหล็กไทย สู่การเป็นอุตสาหกรรมสีเขียวในระดับเห็นด้วยมาก จากการสัมภาษณ์นั้นผู้บริหารลงความคิดเห็นว่าการปรับเปลี่ยนอุตสาหกรรมเหล็กให้เป็นอุตสาหกรรมสีเขียวได้นั้น ต้องมีการลงทุนด้านเครื่องจักร มิติที่ 2 มุมมองทางด้านกระบวนการจัดการภายในอยู่ในระดับเห็นด้วยมาก การจะผลักดันองค์กรให้ประสบผลสำเร็จในการเป็นองค์กรสีเขียวได้นั้น ปัจจัยอยู่ที่การกำหนดนโยบายที่ชัดเจน และมีการติดตามผลอย่างต่อเนื่อง มิติที่ 3 มุมมองทางด้านลูกค้าและสังคม ผลในระดับเห็นด้วยมาก จากการสัมภาษณ์ สังคม มีผลกระทบและมีส่วนสำคัญในการผลักดันให้องค์กรปรับตัวและพัฒนาให้เป็นอุตสาหกรรมสีเขียวอย่างยั่งยืน หากองค์กรไม่ได้รับการยอมรับ การทำธุรกิจก็จะเป็นเรื่องยุ่งยาก อีกทั้งการที่บริษัทเป็นองค์กรสีเขียวจะส่งผลดีแก่สังคมและชุมชนรอบองค์กร มิติที่ 4 มุมมองทางการเรียนรู้และการเติบโต จากการสัมภาษณ์พบว่า ในปัจจุบันเทรนของตลาดยังไปในทิศทางการผลิต การใช้สินค้าที่มีความเป็นมิตรต่อสิ่งแวดล้อม การปรับเปลี่ยนองค์กร รวมถึงกระบวนการผลิตให้เป็นสีเขียว นั้น จะช่วยสร้างความเชื่อมั่น และความมั่นใจ และความคุ้มค่าให้แก่ลูกค้าได้เป็นอย่างดี แนวทางจัดการสิ่งแวดล้อมในพื้นที่อีอีซี ซึ่งสอดคล้องกับผลการศึกษาของณนุช อักษรพิมพ์ และจุฑารัตน์ ชมพันธุ์ (2565) เรื่อง ปัจจัยที่ส่งผลสำเร็จต่อการดำเนินงานระบบมาตรฐานการจัดการสิ่งแวดล้อม (ISO 14001: 2015) และระบบมาตรฐานการจัดการอาชีวอนามัยและความปลอดภัย (ISO 45001: 2018) ของบริษัทจำหน่ายรถยนต์แห่งหนึ่ง ในนิคมอุตสาหกรรมอมตะซิตี้ ชลบุรี พบว่า ในด้านประสิทธิภาพ บรรลุตามวัตถุประสงค์เป้าหมายที่กำหนดไว้ ในด้านผู้มีส่วนได้เสีย พบว่าผู้มีส่วนได้เสีย มีความพึงพอใจมากที่มีการดำเนินงานตามมาตรฐาน ในด้านการบริหารจัดการ มีการจัดทำนโยบายไว้อย่างชัดเจน การปฏิบัติงานเป็นไปตามแผนงาน มีการติดตามตรวจสอบและประเมินผลการดำเนินงานอย่างต่อเนื่อง และในด้านการเรียนรู้และการพัฒนา มีการส่งเสริมและพัฒนาความรู้ ความสามารถของพนักงาน อย่างต่อเนื่อง นอกจากนี้ควรมีการตั้งวัตถุประสงค์และเป้าหมายในการดำเนินงานให้ชัดเจน และส่งเสริมให้พนักงานทุกคนมีจิตสำนึก ตระหนักถึงอันตรายและความเสี่ยง

3. นำเสนอยุทธศาสตร์ระยะเบี่ยงเศรษฐกิจภาคตะวันออกกับการพัฒนาอย่างยั่งยืนในพื้นที่ จังหวัดชลบุรี ในขณะที่สิทธิประโยชน์ที่ให้กับผู้ลงทุน โดยเฉพาะกลุ่มผู้ลงทุนต่างชาติ ถือว่าให้สิทธิประโยชน์ที่ค่อนข้างมากทั้งสิทธิทางการเงิน การลงทุน ความ

ยืดหยุ่นในการพาต่างด้าวเข้ามาอยู่อาศัย และกรรมสิทธิ์ในที่ดิน จนนักวิชาการในแวดวง
อสังหาฯ เป็นกังวลว่าให้มากเกินไปหรือไม่ โดยเฉพาะกรรมสิทธิ์ในที่ดิน ที่เปิดโอกาสให้
ต่างชาติมีกรรมสิทธิ์ในที่ดิน หรือห้องชุดในโซนอีอีซี ทั้งเพื่อประกอบกิจการและเพื่ออยู่
อาศัยได้ จากประมวลกฎหมายที่ดินปกติแล้ว จะไม่สามารถถือกรรมสิทธิ์ได้โดยตรง ซึ่ง
สอดคล้องกับผลการศึกษาของอภิญญา ดิสสะมาน (2558) ได้ศึกษาเรื่อง แนวทางแก้ไข
ปัญหาความขัดแย้งด้านทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อมโดยสันติวิธี พบว่า การจัดการ
ความขัดแย้งทรัพยากรที่ดิน ควรบังคับใช้กฎหมายเท่าที่จำเป็น การบูรณาการบริหาร
จัดการที่ดินระหว่างหน่วยงานของรัฐต้องทำอย่างเป็นระบบและมีส่วนร่วมที่เป็นกลางมาร่วม
ฟังปัญหาความขัดแย้ง การจัดการความขัดแย้งด้านทรัพยากรน้ำมีกระบวนการตรวจสอบ
การแย่งชิงและเผื่อระวังคุณภาพด้วยกันจากทุกภาคส่วนโดยร่วมกันกำหนดมาตรการในการ
แก้ไขปัญหา ในลักษณะเครือข่ายและสร้างต้นแบบปฏิบัติที่ดีในการรักษาแหล่งน้ำและการ
บริหารจัดการน้ำร่วมกัน การจัดการความขัดแย้งด้านทรัพยากรป่าไม้ และสิ่งแวดล้อม
ประชาชนมีพื้นที่จัดการทรัพยากรธรรมชาติโดยมีกระบวนการริเริ่มปฏิบัติและจัดการจาก
แผนชุมชนก่อน ต้องมีฐานข้อมูลด้านทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อมที่เป็นระบบและ
ทันสมัยเพื่อทันต่อกระบวนการแก้ไขปัญหาเชิงรุก เพื่อความเข้มแข็งในการจัดการ
ทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อมโดยใช้ภูมิปัญญาท้องถิ่นเพื่อการพัฒนาอย่างยั่งยืน และ
สอดคล้องกับผลการศึกษาของชิสณุพงศ์ พงศ์สินโชติ และคณะ (2560) ได้ศึกษาเรื่อง การ
จัดการความรู้เชื่อมโยงกระบวนการอนุรักษ์ทรัพยากรป่าไม้สู่การจัดการดินและน้ำตามแนว
พระราชดำริเพื่อเป็นฐานการพัฒนาเศรษฐกิจของเครือข่ายป่าชุมชน อำเภอพาน จังหวัด
เชียงราย พบว่า การเชื่อมโยงองค์ความรู้หลัก คือ แนวพระราชดำริป่า 3 อย่าง ประโยชน์
4 อย่าง กับแนวคิดป่าชุมชน เพื่อให้เกิดกระบวนการจัดการทรัพยากรป่าไม้ที่เชื่อมโยงการ
อนุรักษ์ดินและน้ำให้เป็นฐานการพัฒนาเศรษฐกิจของชุมชน จึงต้องคำนึงถึงการใช้
ประโยชน์จากป่า ของคนในชุมชน และการอำนวยความสะดวกจากพื้นที่ป่าให้กับคนในชุมชน
เป็นสำคัญ โดยต้องมีกระบวนการนำพาท้องถิ่นความรู้ให้เกิดการแลกเปลี่ยน แบ่งปัน และ
สร้างคุณค่าเพิ่มให้ชุมชนเกิดความรู้ใหม่ ๆ ดำเนินการจัดการให้เป็นส่วนหนึ่งของการพัฒนา
ป่าชุมชนแนวใหม่ที่แตกต่างจากการปฏิบัติที่ผ่านมา เพื่อให้มีการใช้ทรัพยากรธรรมชาติและ
สิ่งแวดล้อมอย่างดีที่สุด โดยใช้ให้น้อย เพื่อให้เกิดประโยชน์สูงสุด คำนึงถึงระยะเวลาใน
การใช้ให้ยาวนาน และก่อให้เกิดผลเสียต่อทรัพยากรและสิ่งแวดล้อมให้น้อยที่สุด
รวมทั้งต้องมีการกระจายการใช้ทรัพยากรธรรมชาติอย่างทั่วถึง

องค์ความรู้จากการวิจัย

ยุทธศาสตร์	แนวทางพัฒนาขององค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นในพื้นที่
1. การพัฒนาโครงสร้างพื้นฐาน สาธารณูปโภค	- พัฒนาประปาชุมชนที่สะอาด พอเพียง และมีคุณภาพ - จัดการแหล่งน้ำให้เพียงพอ เพื่อเป็นต้นทุนใช้ในด้านเกษตร อุตสาหกรรม อุปโภคบริโภค และการท่องเที่ยว - พัฒนาถนน สะพานให้ได้มาตรฐาน โดยให้องค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นมีส่วนร่วม - ปรับปรุงเครือข่ายเส้นทางคมนาคม ความเชื่อมโยงสู่การพัฒนา ด้าน เศรษฐกิจการท่องเที่ยวและการเข้าสู่ประชาคมอาเซียน - พัฒนาระบบจราจร และความปลอดภัยบนท้องถนน - พัฒนาระบบไฟฟ้า - ส่งเสริมและพัฒนาขนส่งมวลชน - พัฒนาระบบโทรศัพท์ และอินเทอร์เน็ตความเร็วสูง - พัฒนาระบบผังเมือง และงานการควบคุมอาคาร - พัฒนาโครงสร้างพื้นฐาน สู่การเปลี่ยนแปลงทางนวัตกรรม
2. การส่งเสริมวัฒนธรรม และการท่องเที่ยวสู่ นวัตกรรมวิถีใหม่	- พัฒนารูปแบบวัฒนธรรมและการท่องเที่ยวเชิงอนุรักษ์โดยชุมชนมีส่วนร่วมจัดการและสร้างจุดเด่นที่เอื้อต่อการท่องเที่ยว - กำหนดโซน รูปแบบท่องเที่ยวและบุคลากรท่องเที่ยว ภาศิทุกภาคส่วนที่เกี่ยวข้องกับการท่องเที่ยว โดยมีแผนที่ชัดเจนร่วมกัน - ยกระดับภูมิปัญญาท้องถิ่น วัฒนธรรมให้เชื่อมโยงกับการท่องเที่ยว และคงเอกลักษณ์ชุมชน - พัฒนาอุตสาหกรรมการท่องเที่ยวของท้องถิ่นให้ได้มาตรฐาน - ส่งเสริมศักยภาพผู้ประกอบการในการให้บริการด้านการท่องเที่ยว - ส่งเสริมวัฒนธรรม ประเพณีขององค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นให้ยั่งยืน - ส่งเสริมศาสนาและวัฒนธรรมของท้องถิ่นให้คงอยู่และยั่งยืน - พัฒนานวัตกรรมด้านการท่องเที่ยว สู่ความเป็นเมืองอัจฉริยะ
3. การพัฒนาเกษตร อุตสาหกรรมให้ได้ มาตรฐาน	- ยกระดับความรู้ ทักษะด้านการเกษตร และประยุกต์ใช้เทคโนโลยีนวัตกรรมที่เหมาะสม - เพิ่มมูลค่าสินค้าเกษตรให้ได้มาตรฐาน และรวมกลุ่มวิสาหกิจในการบริหารจัดการ - พัฒนาเศรษฐกิจพอเพียงที่สอดคล้องกับการบริหารจัดการจัดสรรน้ำ ระบบนิเวศน์ที่เหมาะสม - สร้างความร่วมมือกับผู้ประกอบการในการพัฒนาธุรกิจที่เป็นมิตรกับ สิ่งแวดล้อมให้ได้มาตรฐาน - พัฒนาเกษตรนวัตกรรมการค้าขายที่ยั่งยืน
4. การพัฒนาคุณภาพชีวิตสู่เมืองนวัตกรรมน้อม นำหลักเศรษฐกิจพอเพียง	- ยกระดับคุณภาพชีวิตผู้ด้อยโอกาส ผู้สูงอายุ ผู้พิการ ให้มีสวัสดิการที่ดี ได้มาตรฐานมีอาชีพทางเลือกที่เหมาะสม - ส่งเสริมเด็ก เยาวชนให้มีทักษะชีวิตที่ดี และเพิ่มพื้นที่สร้างสรรค์ที่เหมาะสม - ส่งเสริมคุณภาพสินค้า ผลิตภัณฑ์ และความเป็นเอกลักษณ์ของท้องถิ่นสู่ระดับภาค - ส่งเสริมและเพิ่มโอกาสการมีงานทำและรายได้เพิ่มมากขึ้น - พัฒนาคุณภาพการศึกษาทั้งใน – นอกกระบบตามอัธยาศัย และยกระดับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของเด็ก เยาวชน โดยให้องค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นมีส่วนร่วม - พัฒนาการกีฬาเด็ก เยาวชน ประชาชน พร้อมทั้งจัดหาสถานที่ บำรุงรักษาซ่อมแซมให้พร้อมสำหรับการรองรับการพัฒนา - พัฒนาส่งเสริมสุขภาพอนามัยของประชาชนให้มีคุณภาพชีวิตที่ดี - พัฒนาและส่งเสริมการป้องกันและระงับการระบาดของโรคติดต่อ - การพัฒนาแบบสวัสดิการสังคมของประชาชน - พัฒนาคุณภาพชีวิตผ่านแนวคิดนวัตกรรมอย่างยั่งยืน - เสริมสร้างนวัตกรรมที่เข้มแข็ง สู่ระบบการศึกษาขั้นพื้นฐาน - ส่งเสริมคุณภาพชีวิตผู้สูงอายุ สุนัขนวัตกรรมที่เปลี่ยนแปลง
5. การอนุรักษ์ พื้นฟู สิ่งแวดล้อม และพลังงาน	- พัฒนาระบบบริหารจัดการขยะ น้ำเสีย และมลภาวะอื่น ๆ ให้มีประสิทธิภาพ - ปลูกฝังจิตสำนึกเด็ก เยาวชน และประชาชนให้มีส่วนร่วมในการจัดการสิ่งแวดล้อมมีเครือข่ายเฝ้าระวังที่ดี - อนุรักษ์ พื้นฟูทรัพยากรที่ดิน ป่าไม้ ทะเล ชายฝั่ง โดยการจัดการแบบบูรณาการให้คงความอุดมสมบูรณ์ยั่งยืน และส่งเสริมการใช้พลังงานที่เหมาะสม - ส่งเสริมเครือข่าย จัดตั้งศูนย์และกลไกเฝ้าระวังเตือนภัยด้านสิ่งแวดล้อม ธรรมชาติ - นวัตกรรมสีเขียวสู่การจัดการสิ่งแวดล้อมที่ยั่งยืน
6. การบริหารจัดการตาม หลักธรรมาภิบาลสู่ นวัตกรรมสมัยใหม่	- พัฒนาทักษะผู้นำ ระบบข้อมูลและยกระดับการวางแผนชุมชนให้เชื่อมโยงกับการพัฒนาท้องถิ่นอย่างต่อเนื่อง - พัฒนาหน่วยงาน ศักยภาพบุคลากรท้องถิ่นให้มีทักษะ เชี่ยวชาญเฉพาะทางและสามารถประยุกต์ความรู้ในการปฏิบัติงานที่มีประสิทธิภาพ - ส่งเสริมการบริหารจัดการร่วมกับหน่วยงานต่าง ๆ - ปรับปรุงสภาพแวดล้อมที่เอื้อต่อการเปลี่ยนแปลงทางนวัตกรรม - พัฒนาศักยภาพด้านนวัตกรรมสู่องค์กรที่ทันสมัย - พัฒนาองค์กรสู่นวัตกรรมที่ยั่งยืน

ข้อเสนอแนะ

ข้อเสนอแนะเชิงนโยบาย

1. กรมสิทธิในการให้ต่างชาติครอบครองสังหาริมทรัพย์ได้ รวมถึงระยะเวลาการเช่ารัฐควรดำเนินการอย่างถูกต้องรอบคอบ ป้องกันการกว้านซื้อที่ดินทำกินจากชาวบ้าน
2. ควรกำหนดอัตราจัดเก็บภาษีการใช้ประโยชน์ที่ดินและสิ่งปลูกสร้าง เพื่อให้ภาษีเข้าสู่ท้องถิ่นทดแทนประโยชน์การใช้ที่ดินในระยะยาว
3. การจะเปิดให้ต่างชาติมีกรรมสิทธิ์ได้เช่าที่ดินในระยะยาว ก็ควรมีเกณฑ์ที่ภาคท้องถิ่นได้ประโยชน์ระยะยาวด้วย

ข้อเสนอแนะเชิงปฏิบัติ

1. จากการรวบรวมข้อมูล นโยบาย พื้นที่เขตส่งเสริมระเบียงเศรษฐกิจพิเศษภาคตะวันออก หรืออีอีซี ย่อมเป็นแนวคิดที่ดีในการส่งเสริมเศรษฐกิจให้กับประเทศ ซึ่งในทศวรรษนโยบายส่งเสริมเศรษฐกิจย่อมมีทั้งข้อดี ข้อเสีย ผู้ที่ได้รับประโยชน์ และผู้ที่เสียประโยชน์ สิ่งสำคัญ คือ สิ่งที่ภาครัฐยอมเสียไปได้ผลกลับคืนมาคุ้มค่าหรือไม่ และมีการวางแผนปิดจุดอ่อนอย่างรอบคอบมากน้อยแค่ไหน เพื่อให้เป็นประโยชน์กับท้องถิ่นและประเทศได้
2. ในมุมมองของผู้บริโภคหรือคนท้องถิ่นแล้วจะมองว่า สิทธิประโยชน์ที่ภาครัฐนำเสนอให้กับนักลงทุนโซนอีอีซี ก่อเกิดประโยชน์กับเขาด้วยหรือไม่ นั่น ก็เป็นสิ่งที่ภาครัฐควรต้องเริ่มฟังเสียงคนรอบพื้นที่อีอีซีด้วย
3. จำเป็นต้องพิจารณาอย่างละเอียดรอบคอบ คำนึงถึงข้อตกลงร่วมกันระหว่างผู้มีส่วนได้เสียในพื้นที่บนฐานระเบียงเศรษฐกิจภาคตะวันออกเป็นหลัก เพื่อให้เกิดการมีส่วนร่วมอย่างสมบูรณ์

ข้อเสนอแนะสำหรับการทำวิจัยครั้งต่อไป

1. ยุทธศาสตร์ระเบียงเศรษฐกิจภาคตะวันออกกับการพัฒนาเมือง ระบบสาธารณูปโภค สาธารณูปการและการจัดการสิ่งแวดล้อมเมืองในเขตพื้นที่ EEC
2. การบริหารจัดการตามหลักธรรมาภิบาลสู่นวัตกรรมสมัยใหม่ในพื้นที่ระเบียงเศรษฐกิจภาคตะวันออก

เอกสารอ้างอิง

กระทรวงทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อม. (2565). *แผนสิ่งแวดล้อมในพื้นที่เขตพัฒนาพิเศษภาคตะวันออก (ระยะที่ 2) พ.ศ. 2565-2569*. กรุงเทพฯ: กระทรวงทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อม.

- จังหวัดชลบุรี. (2566). รายงานภาวะเศรษฐกิจการคลัง. สืบค้น 15 มกราคม 2567, จาก https://ww2.chonburi.go.th/news_report/showList?cid=16
- ชัคตตรัย ระยะสวัสดิ์. (2559). การจัดการทรัพยากรธรรมชาติเพื่อการพัฒนาพื้นที่ด้วยกระบวนการแบบมีส่วนร่วม. *วารสารราชพฤกษ์*, 14(3), 42-48.
- ชิสนุพงศ์ พงศ์สินโชติ และคณะ. (2560). การจัดการความรู้เชื่อมโยงกระบวนการอนุรักษ์ทรัพยากรป่าไม้สู่การจัดการดินและน้ำตามแนวพระราชดำริเพื่อเป็นฐานการพัฒนาเศรษฐกิจของเครือข่ายป่าชุมชน อำเภอพาน จังหวัดเชียงราย (รายงานวิจัย). กรุงเทพฯ: สำนักงานกองทุนสนับสนุนการวิจัย.
- ณัฐพร ยวงศ์ไพบูลย์. (2564). รูปแบบการจัดการอุตสาหกรรมเหล็กไทยสู่การเป็นอุตสาหกรรมสีเขียวอย่างยั่งยืน. *วารสารสันติศึกษาปริทรรศน์ มจร*. 9(4), 1580-1593.
- ณัฐวรรณ สุนทรวริทธิโชติ. (2556). การศึกษาสภาพปัญหาสิ่งแวดล้อมในเขตตำบลสามัคคี: กรณีศึกษา ปัจจัยที่มีผลต่อการพัฒนาทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อมของประชาชน (รายงานวิจัย). พระนครศรีอยุธยา: มหาวิทยาลัยราชภัฏพระนครศรีอยุธยา.
- นงนุช อักษรพิมพ์ และ จุฑารัตน์ ชมพันธุ์. (2565). ปัจจัยที่ส่งผลสำเร็จต่อการดำเนินงานระบบมาตรฐานการจัดการสิ่งแวดล้อม (ISO 14001: 2015) และระบบมาตรฐานการจัดการอาชีวอนามัยและความปลอดภัย (ISO 45001: 2018) ของบริษัทจำหน่ายรถยนต์แห่งหนึ่งในนิคมอุตสาหกรรมอมตะซิตี้ ชลบุรี. *วารสารการจัดการสิ่งแวดล้อม*, 18(2), 18-35.
- พระราชบัญญัติส่งเสริมและรักษาคุณภาพสิ่งแวดล้อมแห่งชาติ พ.ศ. 2535. (2535, 29 มีนาคม). *ราชกิจจานุเบกษา*. เล่ม 109 ตอนที่ 37 หน้า 1-47.
- อภิญา ดิสสะมาน. (2558). แนวทางแก้ไขปัญหาคาความขัดแย้งด้านทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อมโดยสันติวิธี. *วารสารการจัดการสิ่งแวดล้อม*, 11(2), 60-75.